

[Thomsen.]

en politisk Modstander. Jeg vil derfor slutte med at minde om Hr. Knud Korsts Pjece „Landbrugets Gældskrise“ og navnlig den Konklusion, som Hr. Knud Korst kommer til ved at gøre opmærksom paa, at det navnlig er Landbruget og de arbejdsløse, der mærker Krisens Tryk, og at en mere ligelig Fordeling er en naturlig Opgave for et moderne Statsstyre. Som Midler anbefaler den socialdemokratiske Nationaløkonom, der, som bekendt, et Statsministerens Sekretær, for det første, at Staten laaner Penge ud til virkelig lav Rente, for det andet, at Priserne paa Landbrugsprodukter, der, som han siger, er fantastisk lave, hæves, samt for det tredje en mere almen Afspænding af Hensyn til Balancen mellem Erhvervene og Befolkningsgrupperne indbyrdes gennem en Sænkning af Kronens udenlandske Værdi. Dermed vindes ikke noget for Landet som Helhed, siger Knud Korst, men der opnaas en mere taalelig Fordeling af Goderne indenlands, særlig mellem Landbruget og den øvrige Befolkning. Dette er efter min Mening et Fingerpeg til Regeringen og Flertallet fra en Meningsfælle, som burde tages i Betragtning. Et saadant Fingerpeg bør tages i Betragtning, hvis man virkelig vil gøre Ret og Skel, og hvis man virkelig og paa langt Sigt vil modarbejde Krise og Arbejdsløshed.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker Ordførerne for Socialdemokratiet (Lundberg) og Det radikale Parti (Rager) for deres Tilslutning til Forslaget og kan ogsaa takke flere af de andre Ordførere for deres Velvilje over for en nærmere Undersøgelse af de Forhold, der her er Tale om. Jeg vil dog gerne sige, at naar man har fulgt Diskussionen om disse Beskæftigelsesplaner, fulgt den dels i Pressen, dels her inde i Gaar, fulgt den allerede fra et Tidspunkt, der laa forud for, at nogen overhovedet vidste, hvad de gik ud paa, maa man sige, at denne Diskussion er sat lidt for højt op. Man har i Virkeligheden i denne Anledning luftet alle mulige nationaløkonomiske og politiske Ideer og Teorier. Men Formaalet er meget mere nøgternt og nærliggende, og dette er kort inden for Oppositionspresen, og rigtigt, gengivet i en Artikel i „Kristeligt Dagblad“, af hvilken jeg tør citere nogle Linier. Der siges om disse Beskæftigelsesplaner følgende:

„Mest Uenighed vil der maaske blive om Socialministerens Forslag, selv om dettes Formaal er at skaffe Arbejde til de haardt ramte langvarigt arbejdsløse,

og selv om næsten alle er enige om, at dette fortjener kraftig Støtte.“

Saaledes gaar det jo Gang paa Gang i det parlamentariske Liv, at jo større Enighed der er om Formaalet, desto vildere Uenighed er der om Midlerne til Formaalets Gennemførelse. End ikke i dette Tilfælde, hvor man skulde synes, at hele Forholdet laa saa klart, er der nogen tilsyneladende Udsigt til Samling. Der skrives i „Kristeligt Dagblad“ om Formaalet med Lovforslaget — og det har ganske rigtig været mit Formaal med Forslaget —:

„Et saadant Forslags Gennemførelse vil ikke blot bidrage til, at store Dele af vort Samfunds daarligst stillede Medlemmer kan faa deres økonomiske Forhold noget bedret, men de faar tillige en haardt tiltrængt Lejlighed til at vedligeholde deres Arbejdsevne, og dette sidste er maaske næsten vigtigere end det første. Det er i hvert Fald saa vigtigt, at det berettiger til Brugen af ekstraordinære Midler.

Naar der til alt dette kommer, at de Penge, der gives ud, i hvert Fald for en Dels Vedkommende gaar til produktive Formaal, og at der desuden vil spares meget store Summer til Understøttelse, taler tungtvejende Grunde for, at man underkaster Forslaget en grundig Prøvelse og med Fastholdelse af Hovedformaalet søger at tale sig til Rette om Enkelthederne.“

I denne Artikel er i Virkeligheden angivet baade Formaalet med denne Lovgivning og Hovedargumenterne for den. Det er derfor ikke unaturligt, at jeg i denne Forbindelse maa afvise en indgaaende Diskussion om Erhvervslivets almindelige Formaal, om en Kornordning o. s. v. Jeg underkender ikke, at en Lovgivning som denne vilde være — for en stor Del i hvert Fald — overflødig, hvis man kunde tale sig til Rette om disse forskellige Forhold i Erhvervslivet. Men jeg kan ikke indrømme, at det kan nytte noget at tage disse store Diskussioner op paa Socialministeriets Forslag. Hvad nytter det her i Dag i denne Anledning at føre en principiel Diskussion om Samfundets Grundlag, selv om Udtalelser baade fra Venstre, Retsforbundet, Kommunerne og nu sidst det ærede Medlem Hr. Thomsen kunde opfordre dertil? Vi ved jo alle sammen, at bag ved hele den politiske Kamp, ja, endog bag ved Diskussionen om de enkelte vigtigere Forslag ligger der afgørende Brydninger mellem Klasseinteresserne i Samfundet. Det har altid været saadan, at Kampen til sy-